

לאן אתה רץ

החבר'ה ישבו במעגל, צחוקים מתגלגלים ותכניות מפורטות עפות באוויר. הטיול כבר כמעט מוחשי: שלושה ג'יפים, ציוד מלא, מדבר סיני שנפתח לפנייהם כמו חלום. מישוהו זרק בדיחה על הנהג, אחר על הקפה באמצע דיונה. השיחות נעו בין חופים לבנים ללילות תחת שמייים זרועי כוכבים.

אני שתקתי. הקשבת, חייכתי, אבל בפנים כבר הייתי במקום אחר. כל יום שחלף הרגיש כמו צלצול תזכורת: אתה חייב להתחיל לעבוד. אין זמן לבזבז. הם תכננו בפרטי פרטים מי נוהג, מי מביא את הגזייה ומי אחראי על המוזיקה, ואני רק מהנהן. אף אחד לא ידע שכבר עברתי את מבחני הקבלה לקורס מאבטחי טיסות באל על. בזמן שהם יתפרקו בחולות סיני, אני אתחיל את הקורס.

ישבנו על הדשא והם המשיכו לצחוק על מי יבשל ומי יישן על הגג של הג'יפ. נשמתי עמוק ואמרתי בשקט: "חבר'ה, אני לא בא לטיול. אני מתחיל קורס באל על." פתאום נפל שקט. הם לא הבינו. "מה עובר עליך? לאן אתה רץ? יש לך את כל החיים לפניך!" חייכתי חיוך קטן. היה לי קשה להסביר. מלמלתי תירוץ שזה נפל בדיוק על אותו זמן, אבל האמת הייתה עמוקה יותר. משהו בתוכי כבר היה בדרך אחרת.

הבחירה לוותר על החופש הכי מתוק, עם החברים הכי קרובים, הייתה קשה. אבל היא סימנה את הדרך שבה אצמד: תמיד קדימה, תמיד בתנועה. חופשת השחרור שלי לא הייתה חופשה, היא הייתה קו הזינוק. שם התחילה הריצה שלי למסלול החיים, ריצה שהפכה עם השנים לסימן ההיכר שלי. כששאלו אותי "לאן אתה רץ?" גם אני לא ידעתי בדיוק, אבל ידעתי שלא יכולתי לעצור.